

Запустѣлата воденица.

М. Теофиловъ.

Обраснала въвъ мѣхъ почива тя забравена,
напустнала — Богъ знае откога;
отъ буренакъ и гадъ прѣзъ лѣтото сподавена,
прѣзъ зимата глѣкнала подъ снѣга.

Шуми край нея пакъ потокътъ — нераздѣлния,
и съ пѣсни чудни, бърза, бърза той
да оживи за мигъ другаря-мъртво-блѣдния,
урисанъ тамъ въ забрава и покой.

И пѣе, пѣе той, — въвъ споменъ цѣлъ унесенъ е; —
а слушатъ го покрайнитѣ брѣзи,
надъ бѣлий нѣвга покривъ низко тамъ надвѣсени,
и ронятъ тихо, листъ по листъ — сълзи. . . .

